

Sygn. akt II K 17/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Kobus

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Górska

przy udziale Prokuratora Przemysława Pokory

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2016 r. w Ł.

sprawy **D. F. (1)**, syna R. i M. z domu S., ur. (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 sierpnia 2015 roku w Ł., woj. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1000 złotych na szkodę M. N., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 30 grudnia 2009 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IIK 655/09, którą odbył w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 17 listopada 2010 r.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 20 sierpnia 2015 roku w Ł., woj. (...), spowodował szkodę w wysokości 3150 złotych w mieniu M. N. poprzez zniszczenie kasy fiskalnej, wagi sklepowej i alkoholu w postaci wódki, win i piw oraz uszkodzenia ścian wewnętrznych sklepu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęczycy 30 grudnia 2009 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K 655/09, którą odbył w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 17 listopada 2010 r.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego **D. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. oskarżonego **D. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza mu na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce orzeka karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. F. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. N. kwoty 4.150 (cztery tysiące sto pięćdziesiąt) złotych,

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 sierpnia 2015r. do dnia 23 sierpnia 2015r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

6. zwalnia oskarżonego w całości z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 17/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2015 roku D. F. (1) około godz. 0:40 wszedł do sklepu spożywczego mieszczącego się w Ł. przy ulicy (...). W sklepie znajdował się właściciel M. N.. Jednocześnie do sklepu wszedł także R. P. (1) oraz trzeci mężczyzna. D. F. (1) zapytał M. N., czy dostaną wódkę na kredyt. Pokrzywdzony odmówił, wówczas oskarżony wziął z lady kasę fiskalną i rzucił nią o regał z alkoholami. To samo uczynił po chwili z wagą sklepową. W ten sposób D. F. (1) zniszczył kasę fiskalną, wagę sklepową i alkohol w postaci wódki, win i piw oraz uszkodził ściany wewnętrzne sklepu, powodując szkodę w łącznej wysokości 3150 złotych w mieniu M. N.. D. F. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęczycy 30 grudnia 2009 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K 655/09, którą odbył w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 17 listopada 2010 r. Orzeczona wówczas karą łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona była w miejsce kar jednostkowych orzeczonych za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.

Dowody: zeznania M. N. k.36a-36b, k.72-73, wyjaśnienia oskarżonego k.38v, k.64v, k.93, protokół oględzin miejsca k.2-3, odpis wyroku k.58-59, karta karna k.87-88.

Po tym R. P. (1) zaczął atakować fizycznie pokrzywdzonego, szarpał się z nim, zadawał mu ciosy pięścią. W tym czasie, korzystając z zamieszania, D. F. (1) podszedł do pojemników, w których pokrzywdzony trzymał pieniądze i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1000 złotych na szkodę M. N., po czym wyszedł ze sklepu. D. F. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 30 grudnia 2009 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K 655/09, którą odbył w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 17 listopada 2010 r. Orzeczona wówczas karą łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona była w miejsce kar jednostkowych orzeczonych za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.

Dowody: zeznania M. N. k.36a-36b, k.72-73, wyjaśnienia oskarżonego k.38v, k.64v, k.93, wyjaśnienia R. P. (1) k.44-45, karta informacyjna udzielonej pomocy doraźnej k.51, opinia biegłego medyka sądowego k.57, odpis wyroku k.58-59, karta karna k.87-88.

Oskarżony ma 30 lat, jest żonaty, ma dwoje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Nie ma wyuczonego zawodu, posiada wykształcenie podstawowe. Utrzymuje się z prac dorywczych z miesięcznym dochodem około 2.000 zł. Oskarżony był uprzednio sześciokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.92, karta karna k.87-88.

Oskarżony w toku całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, w toku postępowania składając bardzo krótkie wyjaśnienia. Na etapie postępowania sądowego oskarżony odmówił składania wyjaśnień podtrzymując te składne w toku postępowania przygotowawczego. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenia jako prawdziwe, bowiem znajdują oparcie w materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach M. N., protokole

ogłędzin miejsca. Wyjątkiem w tej ocenie jest twierdzenie oskarżonego, że w sklepie był sam. Jest to sprzeczne m. in. z zeznaniami pokrzywdzonego. Oskarżony dopytywany o powyższe przyznał, iż był bardzo nietrzeźwy i być może czegoś nie pamięta.

Wyjaśnienia R. P. są nieprawdziwe tylko w takim zakresie w jakim podaje, iż nie kto dokonał kradzieży i zniszczenia mienia na szkodę pokrzywdzonego. Opis zdarzenia prezentowany przez pokrzywdzonego wskazuje za tym, iż obaj oskarżeni w sklepie byli w tym samym czasie i każdy z nich musiał widzieć co robi drugi sprawca. Osoby te nie popełniły czynów wspólnie i w porozumieniu, ale działały w tam samym czasie, w tym samym miejscu. Działania ich obopólnie w pewnym zakresie były powiązane. W pozostałym zakresie nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień R. P., bowiem korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku sprawy.

Świadek M. N. zeznał w sposób logiczny, spójny, bez wewnętrznych sprzeczności, a jego relacja znajduje także potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, częściowo w wyjaśnieniach R. P., protokole oględzin miejsca i innych dowodach. Relacja tej osoby była wartościowym materiałem porównawczym przy analizie i ocenie wyjaśnień oskarżonych. W depozycjach tych nie sposób ujawnić tendencji do nadmiernego obciążania oskarżonych, podawania okoliczności z niekorzyścią dla nich. Jego relacja jawi się jako naturalna i obiektywna.

Uzupełnieniem w przedmiotowej sprawie opisanych wyżej osobowych źródeł dowodowych są dowody rzeczowe zgromadzone w aktach sprawy, jak karta karna, protokół oględzin miejsca i in. Sąd uwzględnił je jako wiarygodne, albowiem nie budzą one zastrzeżeń co do prawdziwości. Żadna ze stron nie podważała także prawdziwości żadnego z tych dokumentów.

W świetle powyższych dowodów jawił się jednolity przebieg zdarzeń przyjęty w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym.

Sąd zważył co następuje:

Okoliczności popełnienia przestępstw i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności mogące świadczyć za zniesieniem, czy ograniczeniem poczytalności oskarżonego tempore criminis. Oskarżony swym zachowaniem w dniu 20 sierpnia 2015r. wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Kiedy pokrzywdzony odmówił wydania alkoholu na kredyt oskarżony zaczął niszczyć mienie pokrzywdzonego. Rzucił kasą fiskalną, a potem wagą w regał z alkoholem niszcząc zarówno urządzenia, jak i alkohole w postaci win, wódki, piwa. Na skutek działania oskarżonego uszkodzeniu uległy również ściany wewnątrz sklepu. Łącznie straty w mieniu M. N. wyniosły kwotę 3150 zł. Wysokość szkody wynikała z relacji pokrzywdzonego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Oskarżony w zakresie czynu z art. 288 § 1 k.k. działał w ramach winy umyślnej. Wiedział, że rzucając urządzeniami w butelki z alkoholem zniszczy to mienie, chciał tego. Takie postępowanie pozwala na przyjęcie, iż ten dokonując zniszczenia rzeczy działał w ramach zamiaru bezpośredniego. Oskarżony jest osobą dorosłą, z pewnością zdawał sobie sprawę, iż rzucanie urządzeniami elektronicznymi w regał z butelkami doprowadzi do zniszczenia nieodpornych na takie działanie przedmiotów.

Wątpliwości nie budzi wina oskarżonego.

Oskarżony po tym jak w sklepie zrobiło się zamieszanie podszedł do pojemników, gdzie pokrzywdzony trzymał utarg i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy na szkodę M. N. w kwocie 1000 zł. Okoliczności tego czynu nie budzą wątpliwości, oskarżony przyznał się do tego czynu. Zamiar przywłaszczenia rzeczy, wyłączenia ich z majątku pokrzywdzonego, wynika z okoliczności sprawy. Pieniądze te nie wróciły do pokrzywdzonego, oskarżony postąpił z nimi jak właściciel, rozporządził nimi wedle własnego uznania. Oskarżony postępując w ten sposób wypełnił w całości znamiona kradzieży z art. 278 § 1 k.k. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Jest osobą już dojrzałą, wcześniej był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Obydwa przestępstwa zostały przez oskarżonego popełnione w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 k.k., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 30 grudnia 2009 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IIK 655/09, którą odbył w okresie od 11 sierpnia 2009 r. do 17 listopada 2010 r. Orzeczona wówczas karą łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona była w miejsce kar jednostkowych orzeczonych za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.

Oceniając stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych mu w tym postępowaniu, Sąd wziął pod uwagę, że naruszał on tak istotne dobro prawne jakim jest prawo własności i posiadania. Sąd miał także na względzie działanie oskarżonego w ramach winy umyślnej, jego uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa przeciwko mieniu, wartość skradzionego i zniszczonego mienia, rodzaj, ilość naruszonych dóbr prawnych, działanie w ramach recydywy. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę przyznanie się do winy oskarżonego i wyrażony żal.

Rozstrzygnięcie o karze w tej sprawie nastąpiło w ramach tzw. ugody, z wykorzystaniem instytucji opisanej w art. 387 k.p.k. Po uzgodnieniu tych warunków przez strony procesu, Sąd ocenił po przedstawieniu stosownego wniosku oskarżonego, iż uzgodnione warunki skazania są akceptowalne i należyście podsumowują przestępcze zachowanie oskarżonego. Prokurator oraz pokrzywdzony nie sprzeciwili się wnioskowi oskarżonego.

Wymierzona przez Sąd kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ukaże zarówno oskarżonemu jak i społeczeństwu nieuchronność surowej reakcji wymiaru sprawiedliwości na popełnione przestępstwa, wskaże na nieopłacalność zachowań przestępczych. Zauważyć trzeba, że czyny przypisane oskarżonemu należą do grupy przestępstw często popełnianych. W ocenie Sądu kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze są na tyle surowe, że właściwie wpłyną na oskarżonego spełniając cele prewencji indywidualnej, jak również generalnej, tj. pozytywnie wpłyną na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Pamiętać trzeba także, iż działanie oskarżonego po raz kolejny obnażyło jego lekceważący stosunek do prawa własności i norm społecznych. Zasadniczy wpływ na rozmiary kar miały opisane wyżej uprzednie skazania oskarżonego, działanie w warunkach recydyw, a niwelująco fakt przyznania się do winy, wyrażoną skruchę.

Przy orzekaniu kary łącznej wobec oskarżonego sprawiedliwym było w niniejszej sprawie uwzględnienie zasady asperacji, uznając, że kara łączna ukształtowana na poziomie 10 miesięcy pozbawienia wolności spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, nie jest nazbyt represyjna. W tym zakresie Sąd wziął pod uwagę m. in. rozpiętość czasową dokonania przypisanych oskarżonym czynów (czyny te były popełnione w czasie jeden po drugim), ich ilość, wachlarz norm prawnych, w które one godziły, a także analizę bliskości rodzajowej przypisanych im czynów. Kara łączna orzeczona we wskazanym wymiarze w pełni realizuje swoje funkcje zapobiegawcze, wychowawcze, a także te cele jakie winna osiągnąć kara w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących za ustaleniem, iż cele kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego przy zastosowaniu instytucji probacyjnej opisanej w art. 69 k.k. Orzekane dotychczas wielokrotnie kary pozbawienia wolności nie przyniosły oczekiwanego skutku. D. F. mimo kilku skazań, w tym z wykorzystaniem środka probacyjnego, za przestępstwa przeciwko mieniu ponownie powrócił na drogę przestępstwa.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. zaliczył rzeczywiste pozbawienie wolności oskarżonego w tej w sprawie, od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia 23 sierpnia 2015 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. N. kwoty 4.150 zł. Zasadnym jest by oskarżony wyrównał spowodowaną przez niego szkodę w mieniu pokrzywdzonego, będzie to nie tylko element kompensacyjny, ale także wychowawczy wobec oskarżonego.

Z uwagi brak majątku, ilość osób pozostających na utrzymaniu oskarżonego, Sąd zwolnił go w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych.

Z tych względów, Sąd orzekł jak w sentencji.